

פרשת ויקהל פקודי
צרכות משפחת
עטייה.

סיכום הדבר מלכות השבועי

"ישנם שתי עניינים בעבודת האדם, והם מרומזים בפרשות "ויקהל-פקודי ויקהל – לגלות בכל ענייני העולם את העבודה הכללית שנפעלת על-ידם, שנבראו 'לשמש את קונם', וזה פועל אחדות בכל ענייני העולם (ובמיוחד בבני ישראל – אהבת ואחדות ישראל).

פקודי – אחרי העבודה הכללית – לגלות בכל פרט את העניין הפרטי שלו, לשמש את קונו.

מה מרמז ויקהל, ומהמרמז פקודי?

יש לקשר את עניין האחדות, לפרשת שקלים: ידועה השאלה, מדוע נאמר: "עשרים גרה השקל מחצית השקל..", לכאורה, היה צריך להיות כתוב "עשר גרה", מדוע כתוב שצריך לתת חצי מעשרים

והבאור בזה: מחצית השקל-מורה על העבודה של אחדות ישראל, ולכן, כשיהודי נמצא בפני עצמו – הוא רק חצי, וכדי להיות "שקל הקודש", עליו להתאחד עם יהודי שני, ועם על ישראל.

איך העניין של ויקהל ופקודי, קשורים גם עם פרשת שקלים?

וזוהי המצווה של "ואהבת לרעך כמוך", אפילו יהודי שנמצא בקצוי תבל, הוא חלק אלוקה ממעל ממש, וצריך לאהוב אותו, כי כל ישראל הם מציאות אחת והנה, לפני שפועלים את עניין האחדות בבני ישראל, צריך להתחיל עם האחדות בינו לבין קונו. וזהו גם אחד הביאורים במה שכתוב שצריך לתת חצי מעשרים – שיהודי הוא חצי, והקב"ה כביכול הוא החצי השני, ודווקא ע"י האחדות הדאת, הם נהיים "שקל הקודש".

על ידי מה היהודים ניהיים בשלמות של שקל הקודש??

סיכום הדבר מלכות השבועי - המשך

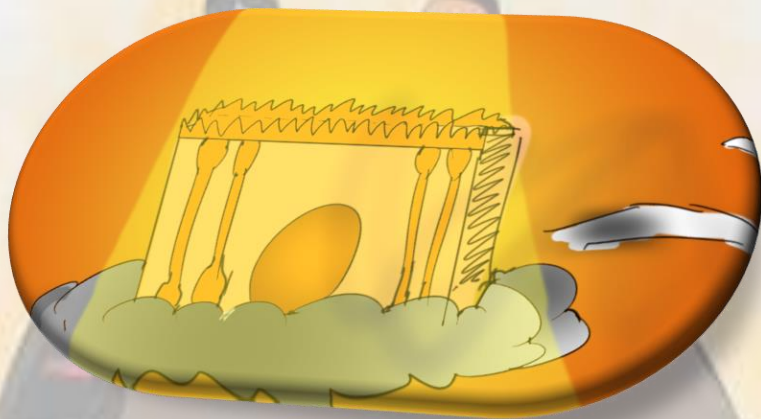
וביאור העניין: כשיהודי קם בבוקר – הדבר הראשון שהוא עושה זה לומר "מודה אני", שזה מורה על התאחדותו עם הקב"ה – בעבודה כללית

אנחנו רואים את כל זה בהדגשה, במיוחד בשנים האחרונות, איך שנעשה עניין "ויקהל" בפשטות, קיבוץ גלויות, שכל היהודים מכל העולם עולים לארץ הקודש, בעליה גדולה ביותר מכל העליות שהיו בשנים האחרונות.

ההוראה למעשה: יש להוסיף בנתינת צדקה, עם כל האופנים שבזה, וכפי ביאור אדמו"ר הזקן על הפסוק "אדם כי יקריב מכם קרבן לה'", שכדי להתקרב לה' – צריך לתת את כל המציאות לה'. וגם הצדקה וגמילות חסדים – צריך להיות באופן 'שמכניס בזה את כל עשר כוחות נפשו, שגם מדבר על זה, וחושב על זה, וכו' ועל ידי זה, מזרזים את ביאת הגאולה, שאז יהיה העניין של "ויקהל" – "קהל

גדול ישובו הנה.

למה הדבר הראשון שיהודי עושה בבוקר זה להגיד מודה אני?

והשבוע! כל מי שילמד ויענה על התשובות,
וישלח למספר טלפון: 0549770958, או למייל:
יכנס להגרלה על אמפי.

סיפור על אהבת ישראל, שקשור לדבר מלכות.

- יש לך את המחלה!

- לא! ריבונו של עולם, יש לי כל כך הרבה במה לדאוג לקהילה!.

- זה לא משנה. כרגע, תתרחק מכאן.

ברוסיה של אותם הימים, השתוללה בחוץ מחלת הטיפוס. הסיכויים להבריא ממנה היו ממש אפסיים. מחלה זו, גם הייתה מאוד מדבקת. באם מישהו היה חולה במחלה, היו מביאים אותו לבית ההסגר כדי שלא ידביק אחרים במחלה המסוכנת. אנשים מתו שם כמו זבובים. גם אם הבראת מהמחלה, ישר תידבק שוב מהאנשים האחרים שאיתך בבית ההסגר. כל יום, היו מוציאים כמות של כעשרים אנשים שמתו ממחלת הטיפוס, וזורקים אותם אי שם. ומי שהיה מוציא וזורק, ולעיתים גם מכניס, אלו היו אסירים שנגזר עליהם מאסר עולם. שלפי החוק הם גם ככה אמורים למות, אז נתנו להם את העבודה שממיתה הכי הרבה אנשים.

באחד הימים, סבא של הרבי מליובוויטש, ר' מאיר שלמה ינובסקי, חלה במחלת הטיפוס המאיימת. ר' אשר מניקולייב שהיה תלמידו המסור, רצה לבקרו. כמובן, שלא נתנו לו להיכנס לבית ההסגר שהיה מוקף בשתי גדרות ברזל, והבית עצמו היה בית מבטון. ר' אשר מניקולייב ניסה להפעיל לחץ שייתנו לו להיכנס, אך הם הבהירו לו, שאם הוא נכנס הוא לא יוצא. ר' אשר מניקולייב היה בהתלבטות. לבסוף החליט, שהוא ילך מסביב לגדרות, הלוך ושוב, ויצעק תניא.

ואכן כך היה. הוא לקח איתו כל יום את ספר התניא. פתח באגרת הקודש פרק י"א, והחל לצעוק בקולי קולות את התניא, שם מוסבר שאין רע יורד מלמעלה, וכל מה שקורה זה רק טוב.

- איגור, בוא מיד... לכאן.

- "מה אתה רוצה? להידבק"?! שאל בוריס את איגור שעוד היה בתוך בית ההסגר.

- לא! יש כאן אדם שהבריא!

- בסדר הוא כבר יידבק מהאחרים.

- זהו, שהאחרים נדבקים ממנו.

- מה!? אתה תמיד מבלבל הכל! היום, אין מתים להוציא, בוא תברח!! אנחנו כבר בטוח לא נדבק!! נו בוא כבר.

- "אני מתכוון, בוריס, שכולם הבריאו"! אמר איגור בהחלטיות מופרזת!

- "מה אתה והדמיונות שלך איגור? אנחנו חברים מאוד טובים, אבל אני הולך", אמר בוריס בזלזול.

- "בוא מהר"! קרא איגור, ופנה אל החולים: "חולים, תנסו לקום על הרגליים", כולם קמו על הרגליים. "וחולים, כואב לכם"? שאל איגור.

"כבר לא", ענו כל החולים, פה אחד.

- "אתה רואה, הם בריאים", אמר איגור לבוריס.

- "טוב, אני בא", אמר בוריס, "בסוף יתברר שיש לך מכונה שמכפילה קולות ואמרת שם: "כבר לא". בוריס התקרב, ולהפתעתו ראה את כל החולים בריאים. כי אם רק אחד היה מבריא, הוא היה נדבק שוב ושוב מהמחלה, ואפילו אם כולם היו מבריאם חוץ מאחד גם אז כולם היו נדבקים.

לאחר שיצאו מבית ההסגר, סיפר ר' מאיר שלמה ינובסקי לר' אשר מניקולייב את מה שקרה איתו, באותם ימים קשים.

ומעשה שהיה כך היה: "אני שכבתי עצוב ומדוכא, ולפתע שמעתי קול מסוים. כשהקשבתי לקול, ראיתי שזהו קולך, ושאתה צועק תניא. מיד נזכרתי שאסור להתייאש, וניסיתי להחזיק את עצמי ורק בזכות זה הצלחתי להבריא. אתה היית המלאך, תודה לך ר' אשר". (מתוך הספר מעשה שהיה)

**בסיפור הזה אנחנו רואים את
האהבת ישראל של ר' אשר
מניקולייב, לר' מאיר שלמה
ינובסקי. מכאן מוחדר המסר
שכל אחד בלי השני הוא לא
שווה.**

אין רע יורד
זי פאכענע! זי

בית הח

אין רע יורד